

הלכות ראש השנה – א

(א) שני הימים קדושים ודאי. (ב) יומא אריכתא.

שוע"ר סי' שצג

אם חלו ב' ימים טובים ביום ה' וביום ו' ושכח ולא עירב מערב יום טוב, יערב ביום טוב על תנאי ... אבל בב' ימים טובים של ראש השנה אינו יכול לערב על תנאי, מפני שהם כיום אחד ארוך כמו שיתבאר בסי' ת"ר.

שו"ע סי' תטז

א יום טוב שחל להיות סמוך לשבת בין מלפניה בין מלאחריה, או שני ימים טובים של גליות, יש לו לערב שני עירובין לשתי רוחות ... אבל בשני ימים טובים של ראש השנה הרי הן כיום אחד, ואינו מערב לשני ימים אלא לרוח אחת.

ב המערב לשני ימים טובים של גליות, או לשבת ויום טוב, אף על פי שהוא עירוב אחד לרוח אחת לשני הימים, צריך שיהיה העירוב במקומו מצוי בליל הראשון, ובליל ב' כל בין השמשות.

מ"א ס"ק א: אבל בראש השנה, אפילו נאכל בראשון יצא בשני, דקדושה אחת הן אפילו לקולא.

שוע"ר סי' תקא

יח יום טוב שחל להיות אחר שבת אסור להדליק ביום טוב שיורי הלפידים והפתילות שנדלקו וכבו בשבת ... שהכבייה שנכבו בשבת היא מכשרת ומכינה אותם להדלקה ביום טוב, ואין שבת מכינה ליו"ט ... אבל יום טוב שחל בשני בשבת וממנו ואילך מותר ... ואם שניהם קדושים אם כן הרי הן קדושה אחת שהרי כיום אחד ארוך הן חשובים, ואין שייך כאן איסור הכנה מיום טוב לחבירו כיון שהן יום אחד.

קו"א ב הנה הטור אוסר גם בזה ... דקדושה אחת הן להחמיר אבל לא להקל. והנה אנו לא קיי"ל כסברא זו, שהרי בסי' תי"ו פסק השו"ע וכל האחרונים כהרמב"ם והרשב"א ומגיד משנה דאפילו להקל הן קדושה אחת.

שוע"ר סי' תקיג

ח נולדה ביום טוב ראשון מותרת בליל יום טוב שני של גליות מיד, שהרי ממה נפשך אחד מהן הוא חול.

אבל שני ימים טובים של ראש השנה נולדה בראשון אסורה אף בשני, מפני ששני הימים הן קודש, וכיום אחד ארוך הן חשובים.

ט שבת ויום טוב הסמוכים זה לזה, ביצה שנולדה בראשון אסורה אף בשני עד הערב, לפי שעל ידי לידה זו היא מוכנת לאכילה ... וכבר נתבאר שאין יום טוב מכין לשבת ולא שבת ליום טוב.

שוע"ר סי' תקכז

שני ימים טובים שחלו להיות בחמישי בשבת ובערב שבת ... ולא עירב בערב יום טוב ונזכר ביום טוב ראשון, מניח ערוב תבשילין בו ביום בתנאי ... אומר אם היום הוא יום טוב, למחר הוא חול ואיני צריך לערב כלל, ואם היום הוא חול ולמחר יום טוב בעירוב זה יהא שרי לן לאפווי ולבשולי כו'.

כב בשני ימים טובים של ראש השנה, אע"פ שנזכר ביום ראשון אי אפשר לו לערב בתנאי, לפי שאין כאן ספק חול, ששני הימים הן קדושים בודאי, והן כיום אחד ארוך.

שוע"ר סי' תר

ג בשני ימים טובים של ראש השנה ... נחשבים כיום אחד ארוך, וקדושה אחת הן, אף לבני ארץ ישראל, וביצה שנולדה בראשון, או דבר שנתלש מן המחובר בראשון, או דבר שניצד בראשון, כשם שאסור בו ביום משום מוקצה ונולד, כך אסור ביום שני, שהם כיום אחד ארוך.

ד ולמה הן נחשבים כיום אחד, והרי אנו בקיאים בקביעות החודש ואנו יודעין שראשון עיקר. משום דאף הבית דין עצמן שהיו מקדשין על פי הראייה היו עושין לפעמים שני ימים ... התקינו חכמים שלא יהיו הבית דין מקבלין את העדים אלא עד המנחה ... אעפ"כ לא היו מזלזלים בו, והיו גומרים אותו באיסורו בקדושת יום טוב עד הלילה מדברי סופרים, כיון שמן הדין היה הוא ראוי להיות יום טוב מן התורה אלא שניתן רשות לבית דין לדחות, ולמחר עושין יום טוב וראש השנה של תורה.

ואלו שני הימים הן קדושה אחת וכיום אחד ארוך, ושניהם נקראים יום טוב של ראש השנה, יום ראשון מדברי סופרים ויום שני מדברי תורה.

בס"ד, יום ב' כז מנ"א, ה'תשפ"ג

בעז'הי"ת תתחיל היום סדרת שיעורי הלכה למעשה בהלכות ראש השנה :

(א) שני הימים קדושים ודאי, ויומא אריכתא.

(ב) מאה ושלושים קולות בשופר של ראש השנה.

(ג) שיעור אורך התקיעות והתרועות.

(ד) דיני הפסק בתקיעת שופר.

(ה) תקיעת וברכת שופר במבצעים.

(ו) התרת נדרים ואמירת כל נדרי.

(ז) חובת הסעודה בראש השנה ורגלים.

(ח) אכילת הפירות בלילי ראש השנה.

(ט) ימים שאין אומרים בהם אבינו מלכנו.

*

בהמשך לסדרת שיעורי הלכה למעשה בהלכות ראש השנה, תבוא בעז'הי"ת סדרת שיעורי הלכה למעשה :

(א) בהלכות יום הכיפורים.

(ב) בהלכות סוכה.

(ג) בהלכות ד' מינים.

*

נ.ב.

בשבח ותודה להשי"ת, מתחילים אנו בעז'הי"ת בשיעור שלפנינו, את שנת החי"י לסדרת שיעורי הלכה למעשה השבועיים, שהתחלנו בה בתחלת אלול תשס"ז.